

Milí přátelé, bratři a sestry,

vzdáváme dnes díky Bohu za úrodu. Každý rok si můžeme připomínat, jak se Bůh o nás stará. On je ten, který dává vzrůst semenům, dává vypučet květům, květy mění v plody, stébla v klasy. Na člověku pak je semeno zasévat, zalévat, sklízet, přičinit se. **Bůh je ovšem ten, kdo dává vzrůst.** Je to vlastně každoroční zázrak, který mnohdy vnímáme jako samozřejmost. A přitom je to obrovská Boží milost a Boží péče o člověka. Boží plán, jak se postarat o své stvoření.

Když se ovšem podíváme do dnešního světa, tak vidíme, že tyto Boží plány se mnohde vůbec nenaplnují. Na jedné straně bohatství, prosperita, odvrácenou tvář je ale hlad v rozvojových zemích Asie a Afriky. Na světě hladoví 100-200 milionů lidí a v roce 2021 podle jistých údajů zemřelo každou minutu hladem 11 lidí. Mnozí z těch, co hladoví a hladem umírají, se jistě dovolávají Boha. Hlad způsobují samozřejmě i živelné katastrofy, ovšem války a nepoměr příliš bohatého a příliš chudého světa svědčí především o lidském selhání.

O narušeném Božím plánu mluví také Ježíš **v podobenství o pleveli mezi pšeníc**. Původní plán rozséváče, k němuž přirovnává sám sebe, nebo chcete-li Boha, je ohrožen **nepřítelem**, který pokoutně, po tmě a tajně v noci **rozsévá mezi pšenici semeno plevele**. Za nepřítele při Ježíšově výkladu tohoto podobenství je označen **d'ábel**. Pozoruhodné je přitom si povšimnout, že ten nepřítel d'ábel neudělal nic jiného, než že tam to semeno plevele rozházel. A pak **odešel**. Všichni víme, jak je to s plevelem. O něj se nemusí nikdo starat, roste si svým životem. U d'ábla vlastně stačilo, aby rozšířil lži a ti, co v ně uvěřili, už je pak ve svém přesvědčení vlastně sami šíří dál a ani si neuvědomují, že vlastně škodí. A d'ábel se založenýma rukama se tomu jenom směje, jak hloupí a neprozíraví lidé mu zase skočili na špek.

V tom podobenství Pán Ježíš vlastně ukazuje, jak to má **Nebeské království** na zemi mnohdy těžké. Bůh ve svém Synu Pánu Ježíši Kristu přichází s láskou a dobrými úmysly. To vystihuje v tom podobenství první Ježíšova věta: **„S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli.“** Kdo zasévá dobré semeno, činí tak proto, aby se později radoval ze své úrody, aby ze své práce měl užitek a obživu. Nejen on, ale i jeho rodina, potažmo celá společnost. Ježíš svým slovem rozsévá pozvání k následování, k naději, k víře a k věčnému životu. A tak jako i naše **pole se běljí ke žni**, tak očekává náš Pán, že rovněž sklídí velikou úrodu těch, kteří Jej budou ve víře následovat k životu věčnému.

Ovšem tak jako v přírodě a na polích, řadí různá škodná, tak jako se někdy např. kvůli počasí neurodí, tak tomu je i s Nebeským královstvím na zemi. Ano, v nebi, na věčnosti, tam škodná již řídit nebude, a např. **ovoce se tam bude rodit 4x do roka**, jak se praví v knize Zjevení. Ovšem zde na zemi tomu je ještě jinak. Tak jako brambory ničí mandelinka, tak jako záhony berou útokem slimáci, tak jak nově v naší zemi teď čelíme invazi sršně asijské, která likviduje včelstvo, tak Boží lid má také svého škoditele. Ježíš v tom podobenství dále říká: **„Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel.“** Proč to udělal? Proč má v úmyslu škodit? Ze závisti? D'ábel je nepřítel člověka, který se vzpírá Bohu, a proto chce ubližovat i Jeho stvoření. Z Bible víme, že je již odsouzen k věčné zkáze a s ním všichni, kteří nemají před Bohem bázeň a vzpírají se mu. Všichni, kteří se stejně jako d'ábel povyšují nad Boha a své myšlenky, úsudky, postoje, své filozofie a učení staví nad Boží slovo a nad Boží řád. Žel i v Božím lidu se tyto zcestné tendence objevují. Např. takový **univerzalizmus** vytrhuje a cituje některé pasáže z Bible a říká, že peklo vlastně neexistuje, neboť Kristus svou obětí již všechny zachránil. Ano, v Kristu je záchrana pro celý svět, Pán Ježíš ale sám říká, **obrat' se, činite pokání, věřte evangeliu**, a taky, **kdo ve mne věří, má život věčný, kdo mne odmítá, ten je již odsouzen**. I v podobenství o pleveli mezi pšeníc Ježíš jasně osvětluje, že na konci věků při jeho příchodu vyjde najevo, kdo je Kristův a kdo nikoliv. **Pšenice** znázorňují ty, kteří dali své životy Ježíši Kristu a kteří Krista následují, má být při konečné žni **shromážděna do sýpek**, které znázorňují věčný život v Nebeském království. Ale **plevel** znázorňující **činitele nepravostí**, má být **se vším pohoršením svázán do otýpek, a hozen do pece, kde bude pláč a skřípění zubů**. Tato slova z úst Pána Ježíše nelze bagatelizovat např. tím, že všichni dojdou spásy, ať dělají, co dělají. Že Bůh je láska a tudíž peklo nakonec bude zrušeno. Bůh je láska, ale je také svatý a spravedlivý. Uvědomme si, že do Božího království nelze vstoupit neočištěn a neospravedlněn. Kdyby to bylo možné, jak by to tam vypadalo? Nebylo by to Boží království, neboť by tam stále byl hřích, nepravost a zlo. A tak je třeba vzít vážně

slova Pána Ježíše. Kdyby totiž v této věci lhal, tak by měl hřích. A tudíž by nebyl vzkříšen. On je však pravda a nic nám nezatajil. A když říká, že **Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů**, pak žijme své životy v bázni před Bohem. Nečiňme žádná pohoršení. Líbí se mi to slovo pohoršení v řeckém originále. **Skándalon**. Nečiňme tedy žádné skandály a mravní pohoršení. Dopouštět se nepravostí neznamená občas se neudržet, a nějak zhřešit. Všichni jsme a v tomto těle zůstáváme hříšní. Hřích se nás snadno přichytí. Nepravost je ale ještě něco víc. Je to bezzákonné smýšlení. Jsou to lidé, kteří zavrhnou Boží zákon a záměrně jednají proti němu. Je pozoruhodné, že v řeckém originále je slovo nepravost (řecky **anómia**) stejného základu jako antikrist (tedy **anómos**). Syn nepravosti, lidé vzpurného a antikristovského ducha. Platí-li ale Ježíšovo a, pak také platí jeho b. A On zaslibuje, že na konci věků **spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce**. Víme, že nejsme schopní vlastní spravedlnosti, i kdybychom se sebevíce snažili, nemůžeme dosáhnout takových požadavků, aby nás Bůh přijal. Věříme-li ovšem, že Kristus nás svou obětí a vzkříšením vykoupil a ospravedlnil, pak při Kristově příchodu můžeme napřímit hlavy, neboť není čeho se bát. Kristus si přijde pro ty, kteří jsou Jeho. A pokud máš pochybnosti o tom, jestli jsi Jeho, jestli Kristu patříš, co ti brání, svěřit svůj život do Jeho rukou a v pokoře se Mu poddat?

Bratři a sestry, žijeme ve světě, kde mnohé i Boží plány jsou narušeny lidskou svévolí, žádostivostí, pýchou a sobectvím. Takových věcí se sami máme vystříhat a jednat po Kristově způsobu. Nicméně musíme počítat s tím, že i když budeme zasévat lásku, že ne vždy se setkáme s přijetím. Někdy bude platit i to známé **za dobrotu na žebrotu**. A pokud takto někdy dopadnete, tak nebuďte zklamaní. Necht' vám to je ujištěním, že jste jednali dobře, neboť to je cesta kříže, cesta Kristova.

A když je toho plevelu kolem nás hodně? Když máme pocit, že se to Bohu nějak vymklo z rukou? Když máme podobné otázky jako ti sluhové hospodáře z podobenství? Co se ho tam ptali? **„Pane, cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?“** Jak to, že to bylo dobré a teď se to pokazilo? Co odpoví hospodář: **„To udělal nepřítel.“** Nemyslím si ale, že by se vše mělo svádět jen na ďábla. Bylo by alibistické omlouvat takto všechna svá selhání. Za pozornost naopak stojí, za jakých podmínek měl nepřítel šanci zasévat plevel. Ano, bylo to v noci, v hodině temna. Myslím ale, že velkou roli v tom hraje to, co dělali ti ostatní. A co dělali? **Spali!** V noci se samozřejmě spí, ovšem někdy je potřeba i hlídat. Izraelci jsou i dnes v neustálém nebezpečí. A včera brzo ráno, o šabat, byli napadeni Palestinci. Začala válka. Sami sebekriticky říkají, že zaspali. Ten spánek, který ale zaznívá v tom podobenství, lze samozřejmě připodobnit k duchovnímu spánku. Boží slovo nás vyzývá: **Buďte strážliví, buďte bdělí, váš protivník ďábel obchází jako lev řvou a hledá, koho by pohltil**. A co říká Ježíš učedníkům v Getsemanské zahradě? **Bděte, ať neupadnete v pokušení**. Jinými slovy, nepřestávejme se modlit, budovat se Slovem Písma, rozvíjejme svůj vztah s Kristem, mějme zájem jeden o druhého. Pak bude mít i ten zlý méně příležitostí. K tomu ještě přidám jeden verš z listu Efezským: **„Hněváte-li se, nehřešte.“ Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte místa ďáblu**.

Uvědomme si, bratři a sestry, že **hněvem spravedlnost Boží neprosadíme**. Soudit druhé a v hněvu je ještě vytrhávat jako plevel, odstraňovat ze své blízkosti, to také není cesta Boží. V tom podobenství je to řečeno hezky: **„Máme jít a plevel vytrhat?“** ptají se hospodáře sluhové. A co jim on odpoví? **„Ne, protože při trhání plevele byste vyrvali z kořenů i pšenici**. Udělali byste více škody, než užitku a bylo by to bolavé. To je jistě slovo i pro nás. Když jsme rychlí ve svých soudech, když máme patent na to, kdy víme, kdo je plevel a kdo pšenice. Ano, jistě, Pán Ježíš říká, že máme zkoumat podle ovoce. Nicméně přesto máme ponechat soud na Pánu Ježíši. **Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně to bude sám Pán, kdo si to povede a rozdělí**.

Sami pak, milí přátelé, hledme především na sebe. A usilujme v bázni a pokoře nést dobré ovoce. Necht' jsou naše životy tím pravým díkuvzdáním, přinášíme před Boha jen dobré ovoce, které Bohu chutná. Naše pravé díkuvzdání tedy znamená být anebo se stát tou pravou pšenicí, nést klasy, zrát a připravit se ke žni. Dát sám sebe Bohu jako dar, dát Mu jako dar dobré a sladké ovoce svého života. Dát sám sebe, abychom mohli posloužit Bohu, Jeho království i těm, kteří záchranu v Kristu ještě nenašli. Amen.

Modlitba píseň 401 (621)

Večeře Páně (377, 599)

Slovo poslání: Přísloví 24, 30-34

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

